

APARÁTNIK-29

Druhý nočník, dvaadvacáté číslo, datum příští pětiletky, cena podpultovní
Spolupracovali: Julius Fučík v zastoupení své osobní Gusty (proti gustu, žádný dišputát, no ne?),
Jiřina Švorcová-Bezkapitalistá a Josip Tito z Brože

Rozdiskuz s Jiřím Kačurem, no, s tamtím, no tak

Podlehl jste někdy bolševické propagandě?

Samozejmě a jedna z věcí, která se mi mnohdy neúprosně vtírá na mysl je tz. lampiónový průvod. To jste vy, jakožto mladší člověk, patrně nezažil. To se slavila bolšaja oktjabrskája revolucija a dodnes mi není úplně jasné proč se to slavilo někdy v listopadu, když to proběhlo v říjnu, ale bude to mít patrně nějakou spojitost s Juliánským a Gregoriánským kalendářem. Každopádně ono zapalování lampiónů, především děvčatům, pro nás znamenalo úžasnou zábavu. To jste měl v injekční stříkačce připraven líh a ve vhodném okamžiku jste tu ohnivou náplň vystříkl do lampiónu, které neslo v listopadové tmě nějaké děvče a tu se z obyčejného lampiónu stalo cosi fantastického.

Dovolenou v Jugoslávii jste prožil kolikrát?

Poprvé a nikoli naposled. Zejména mne zaujalo místní rčení Nemá problema a to zejména na pozadí vypálených vesnic, které jsme mohli pozorovat po cestě naším balkánským expresem Zagreb Split.

Jakou máte rád barvu moře? A proč sakra zrovna rudou?

Především bleděmodrou ,ale ten správný odstín se dá stěží popsat a jeho pozorování vyžaduje značnou trpělivost a pochopitelně také mnoho peněz, neboť pobyt v příjemném letovisku, které vám poskytuje příležitost pro náležitá pozorování něco stojí. Pochopitelně, že při náležitém vypětí sil můžete pozorovat také rudé záblesky a pablesky, ale není to ono.

"Byl Bůh komunista? A je jím stále? A musel také čekat na povolení k vycestování někam mimo existenci, mimo stvoření, třeba právě do Jugoslávie?"

Ano. Bůh byl a je a bude komunistou v tom nejlepší slova smyslu. Jako základní materiál pro potvrzení této věci předkládám Komunistický manifest, Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu, O jazykovědě od J.V.S, Empiriokriticismus, neboť myšlenkové střely tvůrců této monumentalitě míří přímo do středu toho nehlubšího theollogického myšlení. Dobrou noc

POKR. POVÍDKY NEMÁ PROBLEMA

S výkřiky JEBEM TI BOGA zbit i naše přátele, kteří byli ovšem pohyblivější a podařilo se jim rozčileného vlastence uklidnit a navíc se mohli cítit opravdu opravdu ukřivdění, neboť ani jeden z nich přeci nezavdal nebohému Chorvatovi jediným slůvkem důvod k nějakému útoku, ale tady se projeví ty jejich horké hlavy, jak to rozhodl při jejich rychlém odchodu z nemocnice, básník Opočenský a tady jste viděli, že s takovými povahami se dá těžko vyjít a ti hned vytahují nože a pistole stejně jako ti Slováci před týdnem a vůbec nechápu, co to do nich vjelo. Vždyť jsme si přeci jenom klidně vyměňovali názory a tady vidíte, co to je za Balkán ti Slováci. To zrovna stáli na zastávce autobusu pod nemocnicí a hned za nimi tam čekal jakýsi zachmuřený a rozložitý muž svírající v podpaží výtisky slovenského deníku Sme a vypadal

Antikvářovo před zdechnutím tak paní Milerová, v tom Sarajevu to zase ale pěkně podělali, řekl antikvář Kačur své prodavačce a poté pokračoval, „já budu muset dnes odejít trochu dříve, neboť mám sraz s básníkem Opočenským a spisovatelem Chábem, tak to tady nějak doklepejte a zítra zase na viděnou.“ Paní Milerová, nyní již důchodkyně, jinak bývalá učitelka, řekla ano a ještě se pana Kačura zeptala, jak to myslel s tím Sarajevem.

Vy paní Milerová asi nečtete noviny, ale je to tak, že si to ti blbci zase vyřizují hlava nehlava jak to na Balkáně bývá dobrým zvykem a teď jsem se dočetl, že to celé město obklíčili bandy jakýchsi hrdořežů, ale víte co, nechme toho, já už musím jít a tohle by nám zabralo více času.“

Asi za necelou půlhodinku vstupoval antikvář Kačur do hlučného a zakouřeného žižkovského lokálu Pod Kostelem a zanedlouho poté již seděl ve společnosti básníka Opočenského a redaktora Chába. Oba muži vypadali sklesle a nebylo jim moc do řeči a antikvář Kačur pochopil, že i protentokráte za ně bude muset zatáhnout útratu. Opočenský se prostě rozhodl žít jako básník na volné noze a totéž platilo i pro Chába, takže

Knižní poručení

Takže protentokráte vám nebudeme nic doporučovat a plynule navážeme na rozhovor našich hrdinů v restauraci Pod kostelem, která se odehrála již v poměrně vzdálené minulosti, někdy v devadesátých letech minulého století a v níž se nakonec reflektoval nejenom celková kulturní úpadek české společnosti, ale také balkánské události, na něž si dnes již pomalu ani nikdo nevzpomene a které staly se čímsi, co se snad ani nikdy nestalo...ale nakonec vlastně ani žádné pokračování nebude, neboť mi přijde vlastně nepatřičné si utahovat z hrůzy, která na Balkáně ještě docela nedávno řádila a o níž bych se dokonce i nechal rád poučit a tak vás žádám, víte-li o nějaké zajímavé práci hodnotící tehdejší události, neváhejte a dejte nám v naší redakci vědět...TAKŽE BÁSNÍK Opočenský se začal rozčilovat, jak to stojí všechno za hovno a že poezie už dnes nikoho nezajímá, takže si se svoji novou básnickou sbírkou Akáty může tak akorát vytříit prdel a vskutku nedalo se než souhlasit s jeho pesimistickým názorem a redaktor Cháb k tomu pouze podotknul, že on už vydává svůj román Hrůza několik let a stále nic. Antikvář Kačur je oba nazval plačtivými idioty a poprosil ať toho nářku laskavě už nechají, neboť v takovém Sarajevu mají dnes lidi úplně jiné starosti než nějakou literaturu. Slovo Sarajevo zachytilo ucho podnapilého pána sedícího u vedlejšího stolu, ucho přilepené k velké plešaté hlavě pana Vomáčky, jinak trafikanta, tedy člověka s velkým přehledem, neboť ve své trafice poblíž Olšanského náměstí míval dostatek času k prostudování různých deníků i týdeníků, takže se oprávněně mohl považovat za odborníka na světovou politiku a patrně byl v rozpoložení, které dalo by se nazvat - Já už ty idioty odvedle nemůžu poslouchat - a proto si s omluvou i se svým pivem přisedl k našim umělcům a pravil, že za to Sarajevo si můžou ti balkánští debilové sami a jen ať se tam pěkně vystřílejí, že od nich bude alespoň pokoj. Básník Opočenský, jinak mohutný vousatý chlap, který si u pana Vomáčky pravidelně kupoval cigarety, se na přemoudřelého trafikanta obořil, ať raději zavře tu svoji nevyváchanou hubu, neboť to,

Debilizace problematiky

Jugoslávii stvořili Jugelonci. Což se málo ví.

Punc lákavé dovolené Jugoslávii vtělila Jiřina Švorcová-Bezkapitalistá, národní to umělkyně, kterážto dodala i punc Československé kultuře, už jen svým velmi příznačným příjmením.

Zabalme si do kufru několikery tepláky s kremplem na okraji, několik kilo trvanlivých konzerv a starořecké dózy dobou přetavené na umělohmotné termosky s čajem. Krásu mořského pobřeží Jugoslávie jsme si v hlavách vybudovali my. Jsem vcelku šikovná verbeš podřízených. Nasedněme do těch našich Lad a Wartburgů a hurá za prázdninami. Kde že se to rekreujeme? Ale vy hloupoučci. Většina z vás se dokodrcá tak maximálně k Máchovu jezeru nebo do Brd. Jo vy jste si mysleli, že se dostanete k moři? Do Jugoslávie? No, považte, to byste museli být z ranku těch politicky prověřených, aktivních, ne věčně brblající melasou, která režim s útrpností sobě vlastní přežívá. Do Jugoslávie se dostanou ti, co režimem, do Boha, žijí. Vy ne. Toto číslo pro vás bude popisem něčeho nového, neznámého, něčeho, čemu se Máchovo jezero prostě rovnat nemůže, protože, víte co, Máchovo jezero je proti moři jako sopl vyplivnutý po včerejší kocovině. Máchovo jezero je takové smutné zhodnocení celého vašeho života, který, ať si říkáte, co chcete, za moc nestojí. Ne, neuražte se, hledíme na vás z pohledu angažované debility, kde i svého životního partnera zdravíte po výlezu z pelechu – zdar soudruhu (dívejte se měkkému i ve slově výlez? Proč? Výlez z postele je odvozen od slov víla. Bolševicky angažovaný vstává z pelechu tak, jako by šel právě šeptat potůčkům pohádky, jako by zachraňoval komáry zpod tyranie břichatých kapitalistických tarantulí. Je to jasné?).

Vítejte ve světě smutné existence.

Filmový rud'as

V den svého úmrtí sepsala Jiřina Švorcová-Bezkapitalistá nesmrtnou recenzi na film Spiderman 3, za kteroužto byla posléze zastřelena v léčebně pro dlouhodobě nemocné produkčním již zmíněného filmu v převleku Batmana. V léčebně se léčila ze své nemocné příslušnosti ke KSČM. Neúspěšně. Přetiskujeme, a dovolil to mistr Kačur, tak municí plýtvete jeho směrem, zde část recenze v neupravené formě.

Kapitalistická karikatura užitečných živočichů

Sprostá imperialistická prasata z amerického Hollywoodu došla v učebnici přírodopisu ke kapitole pojednávající o pavoukovitých. Již potřetí. Po zhlédnutí Spidermana 3 jsem nucena konstatovat, že si ročník zopakují pro naprosté nepochopení i počtvrté. Hollywood stvořil světu nespočetné množství hloupých mystifikací, které slouží jen k tomu, aby byla uspokojena čeládka ztročené dělnické třídy, jež kvůli otupování efektivností promítaného, zapomene na fakt, že se má špatně. Že je utlačováni. Že její neštěstí je štěstím jiných. Kvůli agitačním a protikomunistickým hollywoodským filmům, tak bezcitně importovaných do naší, jinak velmi kulturní, země, se ze světa vypařila myšlenka třídního bolševického boje, bez kterého se spravedlnost nevrátí.

Spiderman 3 je jako lžíce. Předsunou před diváka velké množství zážitků, aby mu po dojedení došlo, že veškeré živiny vlastně zůstaly na talíři, protože v lžici zela díra, kterou veškerá filmová polévka protekla zpět.

Pro srovnání si vedle Spidermana 3 postavme naši československou klasiku – Žena pod pultem.

Tam, kde američané vyprávějí příběhy o tom, že jsou diváci malí, nevyhovující a trapně obyčejní, tím, že před ně postaví monstrum se super schopnostmi, se Žena pod pultem profiluje zcela opačně. V Ženě pod pultem lze nalézt sebe sama, lze se s postavami hubatých zákazníků a jejich milé, tolik milé prodavačky identifikovat. Dílo se nad diváka nevyvyšuje, nedělá z něho nicku, ale součástí společnosti, součástí veškerého dění. Dělník je směr, kterým se má ubírat svět, ne nějaká pokroucenina vystřelující z rukou pavučinu, mlátící bezcitně své vylhané a hlavně neskutečné nepřátele.

Vedle efektů se Spiderman vyznačuje i poctivou chutí zneuctit divácký vkus. Už jen s tím, když přihlédneme k faktu, že se jedná o třetí díl, se musíme doslova zhroutit. Vždyť právě tato „kultura“ plní nejen kapsy právě vylhlých parazitů, ale, a to je nejdůležitější...

Poetické třeshně

Již z kůru kanci této země
již z kůru i vši, jež jestežest' kanců bĕd!
A jak kancům je teď mně
nevybyla kýta, nevybyla na obĕd!
Od lenosti splácejme splátky
otroci, vzhůru k slibům svým!
Již ční dluhu temné hrátky
my u prdele jsme všem vším!

Poslední bitva vzplála
už dejme si odchod.
Undernacionála
je malého velký hlod.

Dělení, odečítání, vše setří
jsme velikou masou, tak děl nickou!
Vším celá naše země patří
a za lahváče daly cenu nelidskou!
Chleba dávej na leprí ruku
Vraních soplů hejna toužící
rozčuní po tvém hrbu a kuku
Navždy zdechne slunce zářící.

Kurvy!

Poslední bitva vzplála
už dejme si odchod.
Undernacionála
je malého velký hlod.

Zprávy z dělné společnosti

* Slovo dělník bylo vyřazeno ze slovníku spisovné češtiny. Toliko vedlejší příznaky minuvšího bolševického režimu.

* Jugoslávie se rozpadla na větší než povolené množství rozběsněných balkánských bratří. Toliko vedlejší příznaky národnostního sourozenectví.

* Srbové nemají chorvatské moře, chuděry. Toliko vedlejší příznaky bratrovražedné řeže o hranice.

* Kolem Marsu prolétla Lajka už značně v rozkladu. Jedná se o dokonalé popření absence rozkladu ve vakuu.

* Stavbyvedoucí Kamil Jerný pokořil republikový rekord v pokládce pražců. Splnil plán pětiletky za necelou hodinu tím, že se vysekal v zatáčce s Tatrou a převáženě pražce rozsypal přesně ve směru budoucí vlakové tratě. Jen o tři kilometry jižněji. Díky tomu bude vynechána vesnice Naprasklé Podvazky z vlakové obslužnosti. Radost jistě bude mít podlesní Frka, kolem jehož hájenky se teď budou prohánět vlakové soupravy. Politbyro uvažuje o zřízení zastávky u Frkovy latriny.

* Jugoslávské pláže obchází český gang chuligánů. Před plážemi již visí jejich podobenky i s varováním. Jugoslávská policie je v neustálé pohotovosti. „Stoupli si přede mě,“ vyprávěla pro náš časopis Eva B. „A normálně si začli mejt prdele.“ Styď se národe za tento dekadentní gang, jenž je tvým dílem. Tvou vinou.

Dětské popravčí prkénko

Toto je Tito, historická osoba, smrádáta drahá. Vidíte ten jas v oku? To nezdolné trčení uší? Nos dokazující zarytost nositele natolik, že i pluh by mohl závidět? Lícní kosti nemající v tom širém světě obdoby, protože šlo prostě o historickou, opakuji, historickou osobu? A vůbec, všimly jste si, dětičky mé deklasované, té ústní průrvy, která uvrhla tisíce lidí do náruče ne až tak přirozené smrti? A ten ofuk vlasový, co se Titovi nahromadil na hlavě? Jistě papkal dostatek vitamínů, jinak by měl, jako ten náš ne až tak historický, jako spíše hysterický, Gustáv Husák, pleš jako věž. Papejte vitamíny, nezdármici, ať jste jako Tito. Tací miloučcí a zdravím kypící.

Hudební prozření aneb jak se do Jugošky volá, tak se účty platí

Smrt je zcela přirozené vyústění života. A také proč ne, když už žít, tak s cílem zcepenět. Hrůznou formu smrti připravil Stvořitel pro elegantní ženu, která se nacházela (všimněte si toho krutého minulého času) na světě pod jménem Lhasa de Sela. Ne, nezemřela na záděru. Ne, ani na předělu. Jejím chemicky zpracovaným osudem byla rakovina, která, ať si říká, kdo chce, co chce, je forma smrti více než nevtipná. Máte metastázu. Maligní nebo benigní? Prašť, jak uhoď, stejně se ve výsledku zachrápe v hrobě. Lhasa de Sela měla (všimáte si, že jo, zase minulý čas, skutečně děsivé) kňouravý hlas naplněný španělštinou. Ale ne, zahod'te své jediné povědomí o španělské řeči ve formě Esmeraldy, tady se řeší skutečné umění, ne jen parazitování na něm. Ne, opravdu. Ke španělštině patří kastaněty, nádherné sukně a žhavé slunce. Vnímáte mě, úpalové? Při zpěvu Lhasy de Sela všechny položky charakterizující španělštinu skutečně naleznete (ne, Ramazotti je Ital). Její, dá se až říct, baladické písně naplní člověka smuteční hostinou, kde se z účty žere bez řeči a se sklopenou hlavou, ač se snaží pokradmu šilhat na menu a propočítávat, kdy budete (zcela překvapivý budoucí čas) moci odtáhnout a vyřvat se. Třeba na rodině, je jedno kde, ale hlavně pořádně.

Xxxxxxx článek

Na cenzuře je nejhorší xxxxxxxx xx x xx. Xxx x x x x xxxx xx xxx xxxxxxxx xxxxxx. Xxxx jako xxxx xxx a xxxx xxx x xxxx x. Aleš xxxxx xxxx farmaceutický xxxxxxxxxx xxx, xxxxx xxxxxxx, xxxxxxx xxx ganitura xxxxxxx x xxxxxxxxxxxx. Xxxxx xxxxxxxxxxxxxx xx x xxxxx xx. Xxxxx! Selekcce xxxxxxxx xxxxxxx a jako když xxxxxxxxxxxx neměl by dopustit xxxxxxxx xx xx rozkol? Xxx procent, jež xxxx a před tímto údajem se xxxxxx. Kolik je xxxxxxx xx , xxxxxxxx xx xx cvikrů. Xxxxxxxx xx. Aleš xxxx dohlídá, xxxxxxx xxxxxxxx xx x xxxxx, xx xxxxxxxx xxxx trubci a jehlice.

Krakonoš a jeho xxxxxxxx i s Alešem, což xxxxxxxx xx xx xxxxxxxx.

Výroční xxxxxxxx a její citace, která xxxxxxxx xxxxxx xx x xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxx xx xxxxxxxx xxx x.

Rozetnutí možných xxxxxxxxxxxxxxxxxxx, xx xxxxxxxxxxxxxx xx xxxxx x xxxxxxxx. Je-li toto xxxxxx? Koule vržená do xxxxxxxxxxxxxxxxxxx se před xxxxxxxxxxx rozprskne na xxxxxxxxxxxxxxxxxxx, xxxxxxx xxx x, x xxxx se xx xxxx xxxx jako kdyby se xxxxxxxx, jehož doopravenost se nemůže xxxxxxxxxxxxxx xxxx!

Rozebrat se do xxxxxxxxxxxxxx a poté se xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxx xxxxxxxxxxxxxx xxx xxxxxxxxxx xxx, a tak to prostě je.

Politybro se xxxxxxxxxxxxxx do Titovy xxxxxxxxxx až tak nesere, ale Tito sám se xxxxxxxxxx x xxxxxxxxxx Alešova psíka. Co je xxxxxxxxxx? Je xx xxxxxx xxxxx? Nemáme ten pocit.

Usnesením této zprávy je, že xxxxxxxxxxxxxx xxx x xxxxxxxxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxx do xxxxxxxxxx xxx x xxxxxxxxxxxxxx rozetnutí, xxxxxxxxxxxxxxxxxxx Titova a xxxxxxx psa.

Nemá cenu se hádat o detailech, nejsou xxxxxxxxxx. Mezi prvními a nejucelenějšími xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xx xxxxxx jen tak poskakovat!

Alespoň se xxxxxxxxxxxxxx xxxx xxxxxxxxxx xxx xx, xxxxxxxxxxxxxx xx a rozkopat, xxxxxxxxxxxxxx.

Rozhodně a důrazně upozorňujeme, že kolem xxxxxxxxxxxxxxxxxxx se nesmějí dělat, xxxxxxxxxxxxxx.

Xxxxxxxx a copy na xxxxxxxxxxxxxx, jež xxxxxxxxxx xx xxxxxxxxxxxxxxxxxxx x x xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xx xxxxxxxxxx x xxxxxxxxxxxxxxxxxxx!!!

Čest soudruzi, čest a sláva našemu programu pro xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxx!

Historický odkaz strany Strana

Mezi zakladateli Strany zavládlo na pátečním, tří set osmdesátém pátém, sjezdu zděšení. Mezi zakladatele, jak se zjistilo expedicí do archivů, nemůže strana počítat Masaryka, ale Julia Fučíka, který v zájezdním restaurantu s milou obsluhou gestapa sepsal nejen Zápisky psané na oprátce, ale i, a to bylo jeho skutečně poslední dílo, Zápisky psané na stole s pohodlným křeslem pod prdelí.

Vedle problémů s vylučováním popsal Fučík, mezi bachaři známý spíše jako das Fůča, celou vizi Strany. Vypsal se až před hlavně popravčí čtyry, kterážto se zdráhala tohoto hrdinného buditele uspat na věčnost.

Ano, das Fůča, později v zastoupení svého Gusta, který poslední knihu Fůčovu zabulal do šuplete archivu, provolával do lidu ohnivé myšlenky na kapitalismus, ojidající torza zbídačených lidí, kterým ten potenciál jen nalhali. V tomto posledním díle odvolal svou příslušnost k bolševiku a přiklonil se ke Straně. Ale kdo to Straně sežere? He?

Antikvářovo chucpe... to co právě pronesl je projevem nejčistějšího diletantismu a

že podle jeho skromného názoru se tam vystřílí spíše ti muslimové a ti přiblíbí Srbové a Chorvati si potom pěkně rozdělí milou Bosnu a bude to. Redaktor Cháb pouze podotknul, že v jistém ohledu ale musí s panem Vomáčkou souhlasit, protože na Balkáně si svoje problémy řeší podobným způsobem, tady s nožíky a šavlemi odnepaměti a že se těm Srbům vůbec nediví, že si tak vyskakují, neboť to co vyváděli chorvatští Ustašovci za druhé světové války prý nemá pro svoji krutost obdoby, ale potom dodal, že je to všechno pěkné, ale že oni to tady Pod Kostelem stejně nevyřeší, že od toho tady je snad ta podělaná Evropská unie a NATO a jak to tak vidí, kluci z NATA na to vyloženě ...

Soulož o ceny

Soutěž o mločí střívká, zmijí chámovody a lesní plody v marmeládě.

Stačí, když odpovíte na otázku

Byla Švorcová čarodějnice?

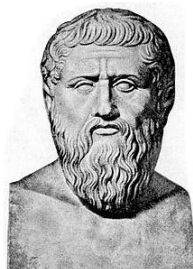
A poté o svém tvrzení **předvedete i nezvratné důkazy.**

Své kreace investigativní žurnalistiky můžete (děs ten budoucí čas) chodit průběžně ukazovat obsluze antikvariátu Kačurek.

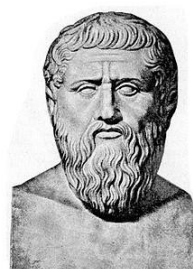
Ať žije objevená ~~pravda~~ lež!

Int... serou. Tady vstoupil do hovoru antikvář Kačur a projevil se jako geniální stratég, protože pravil. „Podívejte pánové, tady nepomůžou žádný řeči, ale jedině pár facek. Já to vidím tak, že jedinej kdo by to tam byl schopen vyřešit jsou Američani. Já bych tam poslal pár letadlových lodí a nakopal bych jak ty Srby tak ty Chorvaty do prdele a věřte mi, že na to jednou dojde“ a pan Vomáčka souhlasil, že už je opravdu na čase, neboť teď se tam ani nedá jezdit k moři a že to je opravdu škoda, protože do Chorvatska jezdíval s rodinou každý rok, ale teď, co si to tam ti blbci tak rozesrali na to prostě může zapomenout a tak musí jezdit na Slovensko na Zemplínskou šíravu, která se s mořem vážně nemůže srovnat a navíc mu ti Slováci poslední dobou už taky pěkně lezou na nervy a že k tomu vůbec nemělo dojít, teda k tomu rozpadu Československa a že on, kdyby měl v tom devadesátém druhém tu správnou pozici, tak by tohle to nikdy nedopustil a že by tam poslal do té Blavy pár vrtulníků a bylo by to vyřízeno a tady, u rozpadu kdysi společného státu, našli naši přátelé společnou řeč a básník Opočenský se pozastavil na tím, co že vlastně těm Slováckům chybělo, když jsme tam do nich mrdali prachy horem dolem a to rovnou už od první republiky a koneckonců naši legionáři tam někdy těsně po vzniku samostatného státu vytlačovali ty maďarské paprikáše a dodal, že nebýt Masaryka, tak dnes jsou ze všech čobolů Maďaři a Cháb pravil, svatá pravda a uvedl několik jmen jako Husák, Bílák a Colotka a Tiso a Hlinka a suše k nim poznamenal, že větší bandu zlotřilců snad ani nepotkal. U protějšího stolu seděla bohužel skupina slovenských zedníků, kteří pravděpodobně svého času želeli rozpadu Československa stejně jako ne jeden český občan a ne jeden český zedník a pravděpodobně to také asi nebyli žádní vypjatí národovci a hlinkovci a tak podobně, ale nebylo možno jim míti za zlé, že když k jejich stolu snad již postě dolétlo čoboli zapráskaní a mnoho jiných krásných přirovnání, tak že se prostě zvedli a klidně přistoupili ke stolu našich politologů a požádali je o vysvětlení situace a požádali o to bohužel slovensky, což pobouřilo zejména trafikanta Vomáčku, který jim odvětil, že on si přeci může ve svobodném demokratickém státě říkat co chce a že ho tady v Praze nebudou poučovat nějací Slováci...

Asi týden po onom poučném posezení v restauraci Pod Kostelem sešli se antikvář Kačur, redaktor Cháb a básník Opočenský před holešovickým antikvariátem mistra Kačura a všichni vypadali jako by se snad vrátili z Východní fronty a to rovnou z polního lazaretu. Opočenský měl ovázanou hlavu a lehce napadal na levou nohu a velké monokly redaktora Chába nedokázaly zakrýt ani jeho veliké sluneční brýle. Antikvář Kačur se vybelhal z obchodu a ten pro změnu napadal na pravou nohu a levou ruku měl zavěšenou v šátku. Naši přátelé se zde sešli, aby společně zajeli do nemocnice Motol navštívit trafikanta Vomáčku. Naše smutná trojice nasedla tedy do tramvaje směřující na Smíchov a nikoho z nich při jejich průjezdu pod Pražským hradem nenapadla jistá hluboká souvislost. Nad hradem plápolala prezidentská standarta s okřídleným nápisem Pravda vítězí a pokud by tudy projížděli za jiných okolností, možná by se zmohli na hlubokomyslnou rozpravu na téma, co že to je ta pravda, ale nedalo se jim zablývat, že je to nenapadlo. Trafikant Vomáčka ležel na chirurgii a polovinu těla měl v sádře. Když vstoupila návštěva, četl si právě Právo, v němž v zahraniční rubrice kdosi obšírně popisoval své zážitky z obklíčeného Sarajeva a dále se tam psalo o množství uprchlíků a vůbec o děsivé situaci, jejíhož konce není konce. Naši přátelé mu předali zavařeninu, cigarety a usedli kolem jeho postele a Vomáčka patrně dostatečně nepoučen z výprasku, kterého se jim dostalo od rozezlených slovenských občanů, začal opět na celé kolo láteřit na ty podělané Balkánce a samozřejmě začal tam posílat bombardéry a tanky, aby to tam vyčistili. Bohužel si nepovšiml, že vedle leží jakýsi opálený černovlasý pán, jistý Stefan Kostic ze Zagrebu, profesionální boxer, hospitalizovaný v Motole se zlomenou rukou po nevydařeném zápase s jakýmsi ruským bijcem, Stefan pouze beze slova praštil Vomáčku jeho berlí po jeho zasádrované noze a hotovil se

Být z mramoru
má své výhody.
Už jen tím, že si
dvakrát
rozmyslí, než
vás odnesou do
kumbálu.

Člověk je
téměř
nesmrtelný.
Myši ho
neohryžou.
Je to
prostě...

...v tom případě je
vcelku blbý, že jsi ze
sádry, že.